

Antimilitarismen som känslöstämning

Vardagstryck

Nedanstående uppsats står till redaktionens fria förfogande med rätt för redaktionen att avtrycka den med angivande av (För.....)

Vid en eventuell användning vore jag tacksam för ett korsband under adress endast: **Stockholm.**

Högaktningsfullt
Algot Sandberg.

Antimilitarismen som känslöstämning.

Det finnes en viss yttring av svenskt tanke- och viljeliv, som mer än något annat under senare tid verkat hämmande och förlamande på utvecklingen av vårt nationella försvar och som kortast och även fullständigast uttryckes med ordet antimilitarism. Denna företeelse innebär icke endast en passiv känslöstämning, en mer eller mindre utpräglad »försvarsolust»: i sin skarpast tillspetsade form möter den oss såsom planmässigt anlagd och genomförd antimilitaristisk propaganda.

Här nedan kommer antimilitarismen i betraktande endast i den mera primitiva formen av folklig känslöstämning.

I denna form är antimilitarismen sedan långliga tider mycket starkt utbredd inom alla samhällsklasser i vårt land och torde hava sin egentliga rot i en rent instinktiv, i och för sig ingalunda oförklarlig motvilja mot själva kriget, inbegreppet av allt vad hänsynslöshet och våld heter — en motvilja som nästan automatiskt överflyttas på de militära inrättningarna och dessas personal, främst den ledande befälspersonalen, officerarna, som man mången gång rent av synes vilja göra ansvariga för att krig överhuvud existera. Att det är staten, under vars hägn vi åtnjuta alla kulturens förmåner, som ännu alltjämt anser sig behöva denna skyddsvakt för sin egen säkerhet, synes man icke fullt besinna.

Vanan vid ostörd trygghet och bekvämlighet under ett fredslugn av enastående långvarighet har invaggat vårt folk i en säkerhetens sömn, som periodvis liknat en nationell dödsdvala. Särskilt det s. k. »småfolkets» ovilja mot de växande kraven på nationens offervillighet i och för värnandet av vår självständighet har ofta haft sin förklaringsgrund just i den föreställningen, att denna alls icke hotats eller kommer att hotas — »det blir i alla fall inte krig i vår tid.» Men den som tror, att en så ytterligt naiv och självisk tankegång rört och rör sig blott hos »de små» i samhället, misstager sig grundligt. Den överklagade bristen på historisk och politisk kultur framlyser ofta nog synnerligen bjärt även hos de s. k. bildade klasserna. Har så gång efter annan händelsernas obevekliga logik pekat på en verkligt hotande fara och överljudt och bevekande manat till offervillig handling, har man mött försvarets krav med samma misströstan, samma halvt hänfulla skepsis, som på sin tid slungades de danska försvarsvännerna i ansiktet med den ultraradikale Hörups bekanta sats: »Vad kan det nytte?», eller ock kanske med ett förrädiskt uppmuntrande: »Europa skall dock icke tillåta.» — Den omständigheten, att våra krig i regeln förts utom det egentliga Sveriges gränser och därför icke ens på den folkliga traditionens väg gjort landets barn förtrogna med fasorna av ett krig inom egna landamärena, har nog icke heller varit utan inflytande på vårt folks hållning gent emot försvars-saken.

Slutligen hava betänkligheter yppat sig mot den militära organisationen och dess syften såsom stötande för den religiösa känslan och förment oförenliga med kristligt åskådningssätt i allmänhet och det kristliga kärleksbudet i synnerhet. Därvid synes man förbisett, att militärväsendet organiskt framvuxit ur den statligt bestämda samhällsbildningen och samhällsordningen alldeles på samma sätt och med samma bjudande inre nödvändighet som t. ex. polisväsendet, rättsväsendet och fångvården, inrättningar, som staten icke kan undvara, hur önskligt detta än vore, av det enkla skälet, att människorna äro — människor. Den enskilda staten kan icke heller undvara militärmakten såsom skyddsvakt mot yttre våld, så länge staterna i allmänhet såsom »kollektiva» personligheter

ännu icke i sina mellanhavanden kunna liksom de enskilda i en välordnad stat lagligen tvingas att hålla sig inom rättens skrankor och ännu mindre låta sig ledas av de oskrivna lagar, som reglera samvaron gentlemen emellan. Kan man nu icke med gott samvete ställa sig till den statliga överhetens förfogande för att som värnpliktig stödja dennas bemödanden att — sin kristliga plikt likmätigt — skydda undersåtars liv och egendom, så lär man icke heller kunna tjäna staten i annan egenskap eller överhuvudtaget vara statsborgare — klostret eller öknen bleve då sista utvägen. Den yttersta konsekvensen av ett sådan åskådningssätt, allmänt omfattat, bleve statens upplösning och återgång till de primitiva former för tillvaron, som voro rådande under förhistorisk tid.

*

Även fredsrörelsen är ett uttryck för antimilitaristisk känslöstämning. Man vill förebygga kriget bl. a. genom ett mellanstatligt rättsinstitut såsom högsta instans i mellanstatliga tvister. Men ett sådant torde näppeligen bliva något annat än en hägring, ett luftslott. Ännu har väl nämligen ingen fredsoptimist vågat tänka sig ett sådant institut utan yttre, militära maktmedel för att bringa domen i verkställighet, om någon av parterna skulle »vägra i vändningen»: det sista ordet måste således alltid förbehållas åt våldet! Tanken på en sådan förlikningsdomstol slår således ihjäl sig själv.

Såsom exempel på, med vilka ljusa förhoppningar man ser framtiden an, kan emellertid nämnas den av en bemärkt politiker nyligen uttalade meningen, att man icke bör inlåta sig på vissa tilltänkta försvaranordningar, emedan kanske hela militärväsendet utan vidare »avskaffas» i samband med ett blivande fredsslut! Det är möjligt, att realpolitikerna anse en dylik tanke alltför barnslig för att tagas på allvar, eller göra anspråk på något annat intresse än kuriositetens, men talaren menade nog vad han sade. — Andra tro helt menlöst, att den ryska frihetsstormen skall sopa bort allt ondt från jordytan, bl. a. kriget! Det är klart, att sådana känslöstämningar icke äro gynnsamma för ett välbehövligt fullständigande av vår försvarsberedskap.

*

Det har, som bekant, länge varit vanligt i vårt land att göra politik av snart sagt allt möjligt. Så har t. ex. nykterhetsfrågan dragits ned till ett agitationsnummer i striden mellan partierna, och i våra dagar »kokas politisk soppa» på — potatisbristen och liknande ingredienser! Vad var då naturligare än att antimilitarismen redan tidigt togs i den politiska agitationens tjänst. Den lämpade sig synnerligen väl för detta ändamål. Hugade spekulanter på representativa mandat »bjödo under» hvarandra i fråga om försvarsvilja, ända tills man nådde den yttersta gränsen: »Icke en man, icke ett öre till militarismen!» Försvarsolusten i sina olika gradationer blev trumf i kortspelet om den politiska makten.

Antimilitarismen såsom känslöstämning har varit av ödesdiger betydelse för land och folk. Ur densamma har nämligen så småningom framvuxit den redan inledningsvis påpekade rörelse, som, i början verksam mera i det fördolda, snart nog under den vedertagna benämningen antimilitaristisk propaganda med ohöljt trots framträtt som det revolutionära inslaget, den röda tråden, om man så vill, i samhällsvävnaden. Utan tyst medhåll och hemliga sympatier från deras sida, som eljest ingalunda vilja revolution, hade en sådan rörelse helt enkelt varit otänkbar — här synes det borgerliga samhället i obegriplig tanklöshet hjälpt till att binda ett ris till sin egen rygg.

Antimikrobiell som kassabehandling

Antimikrobiell behandling är en viktig del i kassabehandlingen. Den används för att förebygga och behandla infektioner som kan uppstå vid kassabehandling. Antimikrobiell behandling kan ges i form av tabletter, injektioner eller topiska preparat. Det är viktigt att använda antimikrobiell behandling enligt läkarens anvisningar för att undvika biverkningar och resistensutveckling. Antimikrobiell behandling kan också användas för att förebygga infektioner hos patienter som har varit i kontakt med kassabehandling. Detta kan göras genom att ge patienter antimikrobiell behandling före eller efter kassabehandlingen. Antimikrobiell behandling kan också användas för att behandla infektioner som har uppstått efter kassabehandling. Detta kan göras genom att ge patienter antimikrobiell behandling i form av tabletter eller injektioner. Antimikrobiell behandling kan också användas för att förebygga infektioner hos patienter som har varit i kontakt med kassabehandling. Detta kan göras genom att ge patienter antimikrobiell behandling före eller efter kassabehandlingen. Antimikrobiell behandling kan också användas för att behandla infektioner som har uppstått efter kassabehandling. Detta kan göras genom att ge patienter antimikrobiell behandling i form av tabletter eller injektioner.

Antimikrobiell behandling är en viktig del i kassabehandlingen. Den används för att förebygga och behandla infektioner som kan uppstå vid kassabehandling. Antimikrobiell behandling kan ges i form av tabletter, injektioner eller topiska preparat. Det är viktigt att använda antimikrobiell behandling enligt läkarens anvisningar för att undvika biverkningar och resistensutveckling. Antimikrobiell behandling kan också användas för att förebygga infektioner hos patienter som har varit i kontakt med kassabehandling. Detta kan göras genom att ge patienter antimikrobiell behandling före eller efter kassabehandlingen. Antimikrobiell behandling kan också användas för att behandla infektioner som har uppstått efter kassabehandling. Detta kan göras genom att ge patienter antimikrobiell behandling i form av tabletter eller injektioner. Antimikrobiell behandling kan också användas för att förebygga infektioner hos patienter som har varit i kontakt med kassabehandling. Detta kan göras genom att ge patienter antimikrobiell behandling före eller efter kassabehandlingen. Antimikrobiell behandling kan också användas för att behandla infektioner som har uppstått efter kassabehandling. Detta kan göras genom att ge patienter antimikrobiell behandling i form av tabletter eller injektioner.

